

Kötter Tamás

Give me summer

*„Mindennek rendelt ideje van
és ideje van az ég alatt minden akaratnak.
Ideje van a születésnek és ideje a meghalásnak;
ideje az ültetésnek, ideje annak kiszaggatásának, a mi
ültettetett.”*

(Prédikátor Könyve)

Csütörtök este van, december havában. Egyedül üldögélek a Baldashti's-ban, az Andrássy úton, hogy egy kis bátorságot gyűjtsék, mielőtt találkozom a feleségemmel. Habár az elmúlt fél órában megittam két pohár whiskyt és bekaptam két szem Xanaxot, mégis kínoz az idegesség.

Ma egyébként egész jól indult a napom: a Liszt Ferenc téren reggeliztem, aztán a konditeremben folytattam, mielőtt bementem az irodámba. Egy értekezlet és egy konferenciabeszélgetés után a Menzán ebédeltem Tamással, az ügyvédemmel. Az ebéd alatt a gázai eseményekről beszélgettünk, a Kantinról az Andrássy úton, amely újra megnyílt, a pangó ingatlanpiacról, Földesi Szabóról, aki jogerősen hat év börtönt kapott. Végül, sűrű röhögések közepette, egy papírszalvétára összeírtuk Bajnai gúnyneveit, szám szerint tízet, úgymint: Libajnai, Ludmilla, Libariális, Bajnau és így tovább.

Este, csütörtök lévén, Ágival, a barátnőmmel volt találkozóm. Ámde öt körül, amikor indultam volna, Ági felhívott, és zaklatott hangon közölte, hogy befejezte, kész, vége. Aztán hozzátette, hogy nem bírja tovább, de azért nagyon szeret.

Ennek ellenére megkérdeztem tőle, hogy felmenjek-e hozzá. Még azt is megkérdeztem, bár valójában nem is akartam, csak kicsúszott a számon, hogy ez most a szokásos karácsonyi cirkusz-e.

Sírt, és azt válaszolta, hogy nem. Aztán mégis elkezdett hisztériázni. Végül ultimátumot adott: ha ma este tizenegyig nem mondom meg Kingának, a feleségemnek, hogy elhagyom, és utána nem megyek fel hozzá, felhívja Kingát, és mindent elmond neki. Ezután, mintegy bizonyítandó, hogy mennyire komolyan gondolja a fenyegetését, elhadarta Kinga telefonszámát, ami első hallásra talán stimmel is. Amikor megkértem, hogy egy kicsit lassabban ismétlje el a számot, lecsapta a telefont.

Azóta nem veszi fel, folyton kinyom. Vissza sem hív. Hagytam üzenetet is, de arra sem reagál. Már a lakásánál is jártam, de nem nyitott ajtót. Vagy tényleg nem volt otthon, vagy nem akart beengedni.

Ági telefonhívása – spekulálok magamban, miközben a bárpult feletti tükörben az arcomat vizsgálom, amely kellőképpen barna a rendszeres szoláriumtól – a következő kellemetlen következményekkel járhat: egy, a feleségem elhagy. Kettő, habár a közös vagyon egy részét biztosan megkapnám, a jól fizető állásomtól búcsút kellene vennem, hiszen Kinga apjának az egyik cégét vezetem. Csakúgy, mint az A8-as céges luxuskocsimnak is. Kénytelen lennék elhelyezkedni valamelyik multinál, feleannyi fizetésért. A multinál, és ebben biztos vagyok, valószínűleg egy vacak Opel Astrát kapnék. Három, mivel a feleségem családja gazdag és befolyásos, a karrierem biztosan megsínylené a válást.

Válságmenedzsment, egyenlő pozitív gondolkodás, eredménycentrikusság, a probléma gyökerének a megragadása, sorolom magamban a business schoolban tanultakat. Aztán rendelek még egy whiskyt, és tovább spekulálok.

Ha igazán őszinte leszek, és mindent bevallok Kingának, akkor lehet, hogy megbocsájt, és mégsem hagy el. És akkor járhatnánk párterápiára vagy csinálhatnánk egy gyereket, vagy elutazhatnánk valahová, mondjuk egy egzotikus útra, hogy helyrehozzuk a házasságunkat.

Nemrég a Playboyban olvastam erről egy cikket, amit egy szőke pszichológusnő írt, akit egyébként szívesen meg is dognék. A pszichológusnő szerint a hasonló helyzetekben a nyíltság, a probléma kibeszélése, a tolerancia, és persze egy méregdrága távol-keleti utazás a megoldás. Azt hiszem, miután beszéltem Kingával, meg fogom mutatni neki ezt a cikket.

Újabb gyors pillantást vetek magamra a bárpult fölé akasztott tükörben, aztán megigazítom a hajamat, és közben átvillan az agyamon, hogy akár meg is ölelhetném Ágit. Az ötletet rögtön el is vetem, legfőképp azért, mert tizenegyig bajosan tudnék bérgyilkost keríteni.

Bent az étteremben meleg van. A festetlen, durván vakolt mennyezetről, sűrűn egymás mellett, csupasz villanykörték lógnak drótokon. Mindent eláraszt a sápadt fény, és a terem végéből halk, álmosító zene árad felém. A bárpult két végén tömött, magas fenyőfák állnak, ágaikon illatosított gyertyák lobognak. A fák alatt masnikkal átkötött, színes dobozok és arannyal befújt pezsgőspalacok hevernek.

A pincérek mikulássapka, az asztalokon a szokásos fehér abroszt arany-színűre cserélték, fagyöngyökkel díszített, fehér törtkristály tartókban piros színű gyertyák sorakoznak rajtuk. A falakat tölgyfa rekeszekben, fajtájuk szerint csoportosítva, borosüvegek borítják, a kandallóban látványtűz ég, két régi boroshordón mézeskalács szívek állnak halomban. A hordók felett régi óra ketyeg, és abban a pillanatban, ahogy belépek, odakint hullani kezd a hó.

Késve érzem, elmúlt kilenc. Az étterem már zsúfolásig tele van. A feleségem háttal ül nekem, csak a tarkóját látom, hátul csattal összefogott, lezselézt haját, és amikor kissé oldalra fordul, hogy szemügyre vegyen egy házaspárt, akik éppen most ülnek le a szomszéd asztalhoz, akkor is csak a profilját mutatja: hideg és céltudatos.

Fekete lovaglónadrágban van, fehér, álló nyakú selyemblúzban, fekete melényben. Ugyancsak fekete Gucci csizmáján az aranyszínű márkajelzés vakítóan

ragyog. Louis Vuitton táska hever előtte az asztalon, egy pohár bor és a mobilja mellett.

A pincér a szomszédos asztalnál ülő pár elé egy-egy pohár pezsgőt tesz le. Hátulról finoman megérintem a meglepett feleségem vállát, és odaszólok a pincérnek, hogy hozzon nekem is egy pohárral.

– Késtél – ez az első szava hozzám.

– Fontos tárgyalásról jövök – hazudom, s közben mély lélegzetet veszek, megfeszítem az izmimat. – A IBM-mel tárgyaltam egy nehéz üzleti ügyben, de már sínen van – mondom, de képtelen vagyok a tekintetemet levenni a mobiljáról. – Te el sem tudod képzelni, hogy micsoda alakok vannak ott, az egész Google egy nagy káosz, akarom mondani az IBM – javítom ki rögtön magam, aztán felnevetek. – Nahát, hol van már az a pincér! – Fújatok idegesen.

Elnézően mosolyog rajtam, de a tekintete közben engem vizslat. Észreveszem, hogy reszket a kezem. Lassan lecsúsztatom az asztal alá. – Igazán? – kérdi, és némi gúnyt érzek a hangjában, ami akár azt is jelentheti, hogy Ági már felhívta.

– Nos, igen. – Képtelen vagyok a szemébe nézni, az a rohadt mobil még mindig mágnesként vonzza a tekintetemet, s az is óriási erőfeszítéseembe kerül, hogy magam elé vegyem az étlapot, kinyissam, lapozzak benne, s közben imádkozom, hogy jöjjön már az a pincér.

– Hogy telt a napod? – teszem fel végül ezt a hülye és érdektelen kérdést, csakhogy megtörjem a csendet. A választ nagyjából sejtem, meg nem is nagyon érdekel, mégis jólesik hallani a hangomat.

– Az Oxigénben voltam, összefutottam Kláriveral, aztán elmentünk ebédelni a Dérynébe... – sorolja, de aztán egyszerűen nem hallom, amit mond. Látom, hogy mozog a szája, és még fel is nevet valamin. Biztosan valamilyen vicces dolog történt vele, vagy ilyesmi, de nem hallom, ami akár attól is lehet, hogy megsüketültem az idegességtől, legalábbis ezt gondolom magamban. Percek telnek el így, végül előkerül a pincér, leteszi elé a pezsgőt, s ezzel kiránt a benuultságból.

Borjűfilét rendelék galambmellel és spenóttal, Kinga gyöngytyúkmellel szarvasgombával és salátával. Desszertet nem kérünk. Mindketten diétázunk. A vacsorához Chardonnay-t iszunk.

– Nagyszerű, nagyszerű – csapom össze a tenyeremet, miután a pincér felveszi a rendelést, és mi magunkra maradunk. – Na és milyen volt?

– Micsoda? – kérdi némileg meglepetten.

– A Déryné – vágom rá rövid habozás után, mivel magam sem tudom, hogy mit akartam kérdezni.

Megvonja a vállát. – Semmi különös.

– Aha – bólintok, és rápillantok az órámra. Kilenc óra harminc.

Ági huszonegy. Marketingasszisztens a Coránál, vagy hol a csudában. Ezeket az áruházakat mindig összekeverem. Egyébként meg modell. Na, nem olyan igazi modell, mint amilyeneket a Fashion TV-ben Kinga szokott nézni. A Quelle katalógusban szerepelt háromszor vagy négyszer, meg Dubaiban is járt, de ott csak ékszermodellként. Állítólag. Szereti a vámpiros filmeket. Vegetáriánus. Hetente egyszer-kétszer találkozom vele a lakásán.

– János! – Kinga egészen közel hajol hozzám. Összerezdülök. – Jól vagy? Olyan vagy – keresi a szavakat, de az arckifejezése semmit sem változik –, mint egy úzótt vad.

Kingának még mindig feszes a teste, és a melle hegyesen mered előre, igaz, hogy a szilikontól. A bőre is feszes, pedig már harmincéves. Rendszeresen tornázik meg minden.

– Jól vagyok – nevetek fel, aztán megszorítom az orrnyergemet, és úgy teszek, mint aki nagyon koncentrálni valamire –, teljesen jól vagyok – felelem. – Csak ez a rohadt Google..., na tessék – megcsóválom a fejemet –, szóval ez a rohadt IBM-es ügy, akarom mondani – újabb nevetés –, meg a tőzsde – fejezem be egy kissé belegabalyodva a mondanivalómba.

– Nyugodj meg, kérlek – bújja mosolyogva, aztán átnyúlva az asztalon a kezét a kezemre teszi.

– Én nyugodt vagyok – felelem. – Teljesen nyugodt. Hátradőlök, kihúzom a kezem a kezéből, mélyeket lélegzem, és egy hirtelen ötlettől vezérelve megkérdem tőle: – Be van kapcsolva a mobilod?

– Persze – feleli, de azért felveszi, és elkezd nyomkodni rajta a gombokat. – Igen – mondja végül, miután visszateszi az asztalra a telefont.

Hosszú szünet, amit végül Kinga tör meg. – Egyébként mi ez a váratlan meghívás? Nem úgy volt – elmosolyodik, amitől rögtön feléled az éberségem, és a szívem is gyorsabban ver –, hogy üzleti vacsorád lesz?

– Hát... – gyorsan iszom egy korty pezsgőt –, elmaradt.

– Aha – bólint, amit nem tudok mire vélni, de mindenesetre a pulzusom stabilizálódik.

Újabb szünet. Rendelek még két pohár bort.

– Nos – töröm meg ezúttal én a csendet –, beszélünk kellene – hülyén felnevetek – egyről s másról.

– Igen, és... – elakad, látszik, hogy nem tudja, hogyan is folytassa, végül váratlanul hozzám hajol, és szinte suttogva kérdezi: – Te, az ott – a fejével óvatosan a terem egyik sarka felé int – véletlenül nem a Valóvilágból...

– Hol? – kérdem a szavába vágva, s már fordulok is abba az irányba, amerre Kinga néz.

– Lehet – vonom meg a vállam, miután rendesen végigmérem a kopasz ürgét, aki egy fiatal, de ugyanakkor mégis olyan semmilyen arcú lánnyal ül az egyik sarokban. – De az is lehet, hogy nem – teszem hozzá unottan.

Ebben a pillanatban valahol megszólal egy mobil. Még azt sem mondhatnám, hogy a közelünkben, de a csengőhangtól, ami alkalmasint valami Ákos-szám dallama, mégis mintha hangbombák robbannának a fülemben. Összerázkódom. A film egyre gyorsabban pörög. Valamit mondani akarok, de csak egy szárnalmas nyöszörgésre futja. Aztán rápillantok a telefonjára. A kijelzője sötét. Megnyugszom.

A pincér megérkezik az étellel. A falon az óra tízet mutat.

A vacsora alatt következő gondolatok kavarnak a fejemben: akár Kingát is megölehetném. Ezt azonnal el is vetem, mert a filmekben mindig a férj az első számú gyanúsított.

Aztán: fel kéne hívnom Tamást, az ügyvédemet, hogy megbeszéljem vele a válás részleteit. Tamásról meg az jut eszembe, hogy a „mandzsúriai jelölt” is lehetne Bajnai új gúnyneve. Ezt a nevet ebéd után az irodámban találtam ki, és még fel is írtam egy cetlire. A papírdarab a zakóm zsebében van. Gyorsan kitapogatom. A „mandzsúriai jelölt” annyira tetszik, hogy magamban jót nevetek rajta, sőt még hangosan fel is horkanok, mert nem bírom magamba fojtani a röhögést, de szerencsére Kinga nem veszi észre. Miután kinevettem magam, elküldöm az ötletemet sms-ben Tamásnak. „König”, válaszolja, szinte azonnal.

Aztán az az őrült ötletem támad, hogy Kingával akár üres lapokat is aláíratathatnék, de rögtön belátom, hogy ezt önszántából valószínűleg most nem fogja megtenni nekem. Ettől aztán rossz kedvem lesz, és nyomban arra gondolok, hogy hülye ötlet volt ez az étterem. Ha most otthon lennénk, játszom el a gondolattal, akkor valószínűleg kényszeríteni tudnám Kingát, hogy aláírja azokat az üres papírlapokat.

Másrésztől, nyugtatom magam, az is igaz, hogy Kinga az étteremben nem csinál majd jelenetet.

Aztán, mivel már negyed tizenegy is elmúlt, gyors fejszámolást végzek, hogy ha most megmondom – bár ebben még egyáltalán nem vagyok biztos – a feleségemnek, hogy vége, akkor mennyi időbe telik, amíg megérkezik a taxi, és az út Ágihoz, aki szerencsére nem messze, a Margit híd pesti hídfőjénél lakik. Aztán az villan az eszembe, hogy Áginál kényelmetlen az ágy. Amikor nagy ritkán nála töltöttem az éjszakát, alig bírtam elaludni. Egyébként Ági lakása zajos is, legalábbis zajosabb, mint a Szabadság-hegy.

Végül azon kezdem el törni a fejem, hogy miért tizenegyig adott időt Ági. Miért nem éjfélig? Holnap korán kel, ez a szerencseszáma, hirtelen ez jutott eszébe, babonás, eddig tart az X-faktor adása, sorolom magamban a lehetőségeket. Esetleg egy jós vagy guru (egyszer említette, hogy járt egy Frabató nevű mágusnál, százezerért valami rontást vett le róla) ezt a napot és órát jelölte ki, ami ugyancsak valószínű magyarázatnak tűnik.

– Nos – kezd bele Kinga, miután a pincér leszedi az asztalt, én pedig újabb két pohár bort rendelek –, miről akartál velem beszélni?

– Valamiről, ami mindkettőnket érint – mondom óvatosan.

– És mi lenne az, kedvesem? – kérdi nyájas hangon, és felpillant az étlapból, amit megállás nélkül, oda-vissza lapoz, mint egy magazint.

Csönd.

– Kérsz kávé? – kérdem.

– Tudod, hogy nem kávézom – feleli.

Újabb csönd.

– Nos – mondja vagy kérdezi. Fogalmam sincs, mert közben felemeli a telefonját, noha meg sem szólalt, vagy az is lehet, hogy igen, csak a zajban nem hallottam, vagy éppen rezgőre van állítva. Alig néhány másodperc alatt négyszeresére gyorsul a pulzusom.

– Állítólag egészséges – motyogom.

– Mi? – kérdez vissza, de még mindig a telefonját babrálja, mintha nem tudná eldönteni, hogy felvegye-e.

– A kávé. Lefekvés előtt – hadarom szinte gépiesen – jót tesz az emésztésnek. – Rémes, miket hordok itt össze, mindenesetre felemelem a kezem, és odaintek egy magas férfinak, aki két asztallal arrébb, egyedül ül. Hasonlít Tamásra, de persze nem ő az. Öregebb, és nincs is annyira leburnulva, mint Tamás. Mindazonáltal felemeli a poharát, mosolyog, valamit mond is, de nem értem, hogy mit. Az étterem zaja elnyomja a hangját, de azért hangosan odaköszönök neki: „szevasz”, és visszamosolygok rá.

– Ki az? – kérdi Kinga, és visszateszi a telefont az asztalra. Aztán szépen elrendezi, hogy elvágólag legyen az asztal lapjával, s még arra is ügyel, hogy az abroszt kisimítsa alatta.

– Egy pasas – vakkantom a túlságosan is hosszúra nyúlt csend után.

Minden összekeveredik. Merész vágyak ébrednek bennem: mégsem költözöm Ágihoz. Veszek egy lakást a Naphegyen. Nem, inkább a Szép Ilonka utcában, gondolom meg magam. Egy hatvan négyzetméteres, ugyanekkora terasszal, pont jó lesz. Nyáron a terasz lenne a nappalim. Lány hajnalokat, érzéki naplementéket, csillagfényben úszó éjszakákat képzelek magam elé. Olyan az egész, mint egy film.

Napvitorlákat feszítek majd ki a teraszon szétszórt nyugágyak, dohányzóasztalok, heverők és a bárpult fölé. Éjjelente lámpásokat gyűjtök. Rövid gondolkodás után arra jutok, hogy goa vagy marokkói stílusban rendezem be a lakást.

Szükségem lesz még egy kocsi. Mondjuk, egy Porsche 911-es megteszi. Sajnos csak használt. Úgy hat-hétéves.

A csütörtök, péntek, szombat estéimet klubokban meg bárókban töltöm, és ha akarom – és miért ne akarnám –, minden este más nőt viszek haza. Borzongató a pillanat.

Aztán a gondolataim visszatérnek az új lakásra, de olyan erősen, hogy önkéntelenül is tollat veszek elő, s a szalvétámra felrajzolom a lakás meg a terasz alaprajzát. Itt lesz a tévé, ott a heverő, emitt könyvespolc, olvasósarokkal. Kényelmes fotel, hozzá lábtartó, állólámpa, mellette lerakó a kávézáshoz. A teraszra néző üvegfal elé teszem az íróasztalomat. Kell egy távcső is, az a fajta, ami lábakon áll. A konyhát és a nappalit összenyitom. A hálókban minden fehér lesz, kivéve talán egy Dalí-képet. A teraszra két beépített hangfalat teszek, és esténként, miközben már-már szertartásszerűen megiszom egy pohárral a válogatott boraimból, jazzt hallgatok.

– Mit rajzolgatsz? – kérdi Kinga.

Lassan ébredek.

– Semmit – mormogom. – Semmit. – A szalvétával megtörlöm a számat, aztán összegyűröm és félredobom. Megint ránézek arra a pasasra, aki hasonlít Tamásra.

Mindent elönt a valóság áradata.

A multinál korán kell kelni, és sokszor estig bent kell maradni. És gyakran hétvégén is dolgoznak, meg ott vannak a tréningek is. – A kétely egyre mélyebbre rága magát bennem. – A cégünknel eddig egyre sem mentem el. Megtehettem, az apósom a tulajdonos.

Azt hallottam, hogy a stressztől öv- és pikkelysömöre lesz az embernek. Már a szerencsésebbeknek. A többiek gyomorfekélyt, az igazán peches fajta rákot kap

tőle. Erről is olvastam egy cikket a Playboyban. Még az is lehet, hogy ugyanaz a szőke pszichológusnő írta, mint a másikat.

A rák állítólag szétrágja belülről az embert, legalábbis az áttételes, hergelem tovább magam.

Mondjuk az is igaz, hogy a titkárnókkal, asszisztensekkel és gyakornokokkal – ez utóbbiak egyébként mind fiatal egyetemista lányok – könnyen le lehet feküdni, latolgatom tovább a lehetőségeket. Meg ott vannak a céges bulik. „A buli a bulik, a bulik”, énekelgetem magamban, már majdnem hangosan.

Aztán elfog a kétség: nem tudok se főzni, se vasalni. Mennyibe kerülhet egy házvezetőnő? A miénk mennyit keres? Egymás után teszem fel magamnak a kérdéseket. Fogalmam sincs. Biztos sokat. Annyit persze nem kereshet, mint amennyit én fogok a multinál, de azért sokat. El tudom képzelni, hogy akár két-százezret is. Basszus!

Lenézek magam elé az üres tányérra meg az összegyűrt szalvétára. A hangfalak csatlakozásának külön kimenetet, vagy valami ilyesmit kell biztosítani. A teraszon a bútorok lehetnének tikfából, és kell néhány Buddha-szobor is. Kavarognak a gondolataim. Aztán csönd.

Jaj, istenem! Mindjárt elsírom magam. Kéne egy kávé, nyöszörgöm magamban.

Végül újra eszembe jut az a rohadt Opel Astra (biztosan fehér lenne), a céges telefon meg a beléptetőkártya, amelyeket az alkalmazottak a nyakukban hordanak, és kiver a víz.

– János, ki ez a pasas? – zavarja meg a gondolataimat újra Kinga.

Nem felelek. Egy foltot bámulok a terítón, amit a borospoharam talpa hagyott, és közben egészen más dolgok járnak a fejemben. Például az, hogy szomorú vagyok, és nem értem, miért. Az Audi A8-asom, amelyet újra kellene cserélnem. Mindenféle hírek. Egy karácsonyi ének dallama. A szétbombázott Gáza. Bajnai. A mandzsúriai jelölt eredeti verziója. Denzel Washington. Megint Bajnai. Képek a Quelle katalógusból. Egy Opel Astra. Milyen színű legyen az új A8-asom bőrülése. Bajnai és Buddha. (Majdnem felröhögök.) Egy terasz bárpulittal. Áginak a teste, Kingának a melle szebb. Tamás A6-osa. Egy Porsche 911-es. Meginnék egy pohár pezsgőt. Dalí. Hogy nézhet ki egy igazi bérgyilkos? Mit értett Tamás azon, hogy az élet egy folytatásos szappanopera?

– Istenem – sóhajtok fel nagy sokára, és a tekintetem az órára téved a falon. Tizenegyet mutat.

Várom, hogy történjen valami. A feleségem mobilját bámulom meredten, de nem történik semmi.

– Tizenegy óra van – szólalok meg baljós hangon, és még fel is állok, mintegy ünnepélyes külsőt kölcsönözve az előbbi bejelentésemnek.

Kinga előbb rám, aztán az órájára pillant. Végül elfintorodik.

– Már el is múlt tíz perccel – mondja. – Az az óra késik. – A fejével a falióra felé bök.

– Aha – mondom gépiesen, aztán én is rápillantok az órára. Az is tizenegy óra tízet mutat.

– Ha visszaülneél, akkor talán beszélhetnénk is – mondja.

Mint egy zsák, úgy huppanok vissza a székemre.

– Mit is akartál mondani? – kérdi fáradtan.

Mit is? Még egyszer rápillantok az órámra, aztán Kinga mobilját bámulom. Érzem, ahogy a pulzusom, amely az előbb még az egekben járt, lassan megnyugszik. A szívem egyenletesen ver.

Megfogom a kezét, az asztalon átnyúlva, és nem eresztém el. – Mit is, mit is, mit is – ismételve szinte már ritmusra, és közben különféle lehetőségek merülnek fel és válnak köddé bennem. Megrázom a fejem. – Semmi lényegeset – pillantok fel rá mosolyogva, ám ekkor megint az eszembe ötlik a szőke pszichológusnő, a cikk a Playboyból meg minden.

Megszorítom Kinga kezét. – A téli vakációnkról – nevetve rántom ki magam ebből a szörnyű rémálomból, aztán így folytatom: – Elmehetnénk Thaiföldre nyaralni. – Kinga rosszállóan felhúzza a szemöldökét. – Tudom, tudom, sielést beszéltük meg Franciaországban – mondom nyugtatóan –, de Thaiföldön nyár van, meleg van, lehet utazgatni, hajózni, fürödni a tengerben, meg vannak mindenféle vadasparkok, paloták, és elefántokon lehet lovagolni – mesélem neki, mint egy gyereknek. – Meg vannak plázák is – teszem hozzá, és felkacagok.

Miután Kinga megemésztí a szavaimat, bólint, és tárgyilagos hangon ezt mondja: – Tényleg sok érv szól Thaiföld mellett. – Ásít, és hozzáteszi: – Most szólok előre – emeli fel kissé a hangját –, csak tengerparti szállodába vagyok hajlandó menni.

Az utcáról zene szűrődik be, a vendéglő kiürül, éjfél felé jár az idő. A havazás már elállt. Kint minden tompa és fehér.

Hívok egy taxit.

Kilépünk az Andrassy útra, partilimuzinok zümmögnek rajta, ki van világítva, és tökéletes, mint egy képeslap.

Éppen elindul velünk a taxi, amikor a zsebemben megremeg a mobilom. Üzenetem érkezett. „Ludmilla”, írja Tamás. Visszaírok neki: „Már volt.”

A taxi rádiójából monoton zene szól. Kinga, mint egy pók, gubbaszt mellettem. A Margit híd körül járunk, amikor megszólal. – Jövő héten vacsora?

– Pénteket mondtál? – kérdem.

– Csütörtököt – feleli kissé habozva.

– Nem jó – mondom rövid, említésre sem méltó hallgatás után, és felpillantok a házra, ahol Ági lakik. – Üzleti vacsorám lesz.

– Hát, tulajdonképpen nekem sem jó – mondja tompán. Aztán még valamit motyog hozzá, de nem figyelek rá. Már rég kikapcsoltam.

Hibátlanok

*„Ez egy zárt világ, ahol mindenkinek vaj van a fején,
ezért az egyetlen bűn az, ha elkapnak.
Rablók közt csak a hülyére jár rá a rúd.”*

(Hunter S. Thompson, Félelem és reszketés Las Vegasban)

– Végül mindenkinek vállalnia kell a következményeket.

Péter miközben ezt mondja, cinkosan rám mosolyog.

Az iroda folyosóján állunk. Mindketten ügyvédek vagyunk. A cégnek, ahol dolgozunk, London mellett New Yorkban, Dublinban, Oslóban, Koppenhágában, Párizsban, Brüsszelben, Madridban, Rómában és a világ további tizenöt fővárosában van irodája. Most Budapesten dolgozom. Péter a helyettesem. Már három éve dolgozik velem. Általában ő csinál mindent, amit valójában nekem kellene. Mindenféle érdektelen és haszontalan riportokat, jelentéseket, feljegyzéseket és beszámolókat ír, majd továbbítja őket egy másik irodába. Néha választ is kapunk ezekre az üzenetekre, vagy más városból küldenek riportokat, jelentéseket, feljegyzéseket és beszámolókat nekünk.

Ezt csak Pétertől tudom, mert mióta kineveztek az osztály élére, nem írok és nem küldök üzeneteket, sőt a legtöbbet el sem olvasom. Péter ellenőrzi az osztály munkáját is, amelyet állítólag én vezetek. Igaz, rajta kívül senkinek sem tudom a nevét. Elfelejtettem vagy összekeverem őket.

De nem is fontos. Általában úgysem vagyok az irodámban. Egész nap a cég számlájára fontos és kevésbé fontos ügyfelekkel reggelizem, ebédelek, vacsorázom. Sokszor unalmamban alkalmi ismerősöket hívok meg különféle drága, felkapott éttermekbe vagy klubok VIP-szobáiba, vagy mindenféle beach-partikra. Szintén a cég számlájára.

Ha mégis az irodámban vagyok, bezárkózom, a titkárnőknek pedig meghagyom, hogy senkit se kapcsoljanak be. Ilyenkor ülök az íróasztalom mögött, és nem csinállok semmit. Vagy pornófilmeket nézek az interneten, vagy áttelefonálok Péternek Darth Vadert utánozva, vagy játszom a számítógépen, vagy üzeneteket küldök mindenféle nőknek, akikkel előző este ismerkedtem meg, vagy az ablakon át a többi irodaházat bámulom, és mögöttük a hegyeket.

Kint felhő takarja el a napot. A folyosót a dolgozószobáktól elválasztó üvegfal ettől tükörré változik, és megjelenik benne az alakunk. Két megbízható külsejű férfi, mindkettő jól szabott grafitszürke öltönyben, ránézésre is drága cipőben. Fehér ing, hozzá a stílusos, de visszafogott nyakkendő. Az idei trendnek megfelelően rövidre nyírt, kicsit kócosra zselézett frizuránk kizárólag színében különbözik. Az enyém világosbarna, Péteré fekete.

Megvárom, amíg Péter újra rám néz, csak akkor válaszolok.

– Hát igen. Ha menni kell, akkor menni kell.

Mihelyt ezt kimondom, kicsit el is szégyellem magam. Éppen most rúgják ki az egyik emberemet, akinek a neve hirtelen nem jut eszembe, tőlem meg csak erre a szárnalmas közhelyre futja.

Közben a felhő mögül újra előbukkan a nap. A folyosót éles, bántó fény önti el. Az üvegfalon semmivé foszlik a tükörcépünk. Most a fal túloldalát bámuljuk mindketten. A kicsi, de ízlésesen berendezett helyiségben öten zsúfolódtak össze. Velünk majdnem szemben a kicsit oldalvást fordított fa és acél íróasztal mögött az ügyvéd ül. A neve még mindig nem jut eszembe.

Az ügyvéd az enyémhez hasonló öltönyt visel. Arisztokratikus, csontos, angol-szász arcvonásai nyugodtak.

Irigylésre méltó önuralom. Én biztosan nem venném ilyen könnyen a dolgot, állapítom meg magamban.

Az ügyvéddel szemben, a himlőhelyes, szürke arcú, jellegzetesen fejtetőn kopaszodó, számomra kifejezetten unalmas ember benyomását keltő HR-menedzser ül. Miközben magyaráz, szélesesen gesztikulál.

Megjegyzem, soha egyetlen klubban sem futottunk össze, egyetlen VIP-szobában sem láttam, egy pillanatra sem. Soha nem reggeliztem, ebédeltem vagy vacsoráztam vele. Ott van aztán az ilyen alkalmakkor elmaradhatatlan, márkátlan farmert, valamilyen borzalmas edzőcipőt, és a változatosság kedvéért ugyancsak márkátlan pólót viselő informatikus is. Lefogadom, még sohasem hallott azokról a beach-partikról, klubokról és VIP-szobákról meg éttermekről, ahová munkaidőben és azon kívül járok.

Miközben a HR-menedzser az ügyvédnek magyaráz, és közben mindenféle okiratokat írat alá vele, az informatikus az ügyvéd számítógépén matat.

Az ajtóval szemben, a sarokban két félig elhízott, unottan toporgó egyenruhás biztonsági őr beszélget. Valami vicces dologról lehet szó, mert állandóan felnevetnek. Farkasszemet nézek velük, de eltelik egy perc, mire az egyik, aki éppen nem nevet, észrevesz bennünket. Megböki a másikat, valamit odaszól neki, de csak úgy finoman, a szája sarkából, mire a másik is abbahagyja a nevetést, és a cipőjét bámulja.

Az ügyvéd most rám néz, szinte vidáman int. Talán üdvözölni akar. Visszaintek. Végül is ebben a pillanatban még kollégák vagyunk, és be kell vallanom, hogy miattam rúgják ki. (Elnézést, megválnak tőle.)

Tulajdonképpen nem én vagyok a hibás. Ha történt is hiba, azt nem csak én követtem el.

Az igazság az, hogy a múlt héten nem írtam alá valami beadványt. Nem, nem felejtettem el. Egyszerűen nem írtam alá. Hiába tette az asztalomra, kért meg rá, majd figyelmeztetett több alkalommal is a titkárnőm. Megkért rá, ugyancsak személyesen, és rendkívül udvariasan ez az ügyvéd is, sőt emlékeztetőket is küldött. Legalábbis úgy rémlik, hogy az emlékeztetők erre az aláírásra vonatkoztak.

Azt hiszem, a múlt héten túl sokszor voltam vacsorázni. Minden este, még hétfőn is. Túl sokat ittam. Minden este, még hozzá jelentős mennyiséget. A vacsorák után, amelyeket rendre üzleti vacsoraként számoltam el, túl gyakran szálltam

taxiba, hogy különböző klubok nevét mondjam be a sofőrnek. A klubokból aztán túl későn – rendszerint reggel – értem haza.

Majdnem mindennap délben vagy kettőkor, vagy valamilyen lehetetlen délutáni időpontban ébredtem fel. Azon a héten túl sok volt az alkalmi ismerős, akikkel a VIP-szobák meg klubok bárpultjainál, a vécében – két vagy három esetben a női vécében – ismerkedtem meg, ittam koktélt, az év borát, vagy csak egyszerűen túl sok sört.

Túl sok sms-t küldtem éjjelente nőknek. Azt hiszem, egyikre sem kaptam választ. Emiatt túl gyakran voltam elkeseredett, bánatos és depressziós, ami aztán keveredett a már állandóvá váló másnapossággal.

Azon a héten túl sok pornófilmet néztem meg, így az alvással töltött rövid időszakok is rémálommá váltak, izzadt hempergéssé, déli keléssel és szörnyű büntudattal. Azon a héten majdnem minden este legalább tíz névjegykártyát osztottam szét kizárólag szoláriumbarna, topot viselő lányoknak, és olyan építési vállalkozóknak, akikről nem tudtam eldönteni, van-e pénzük vagy nincs. Azon a héten, ha éppen nem egy fontos vagy kevésbé fontos ügyféllel reggeliztem, vagy inkább ebédeltem, és nem az irodámban bujkáltam másnaposan, akkor délutánonként a konditeremben lógtam, ahol Csaba, az edzőm, a legújabb izomnövekedést serkentő tablettákat tömte belém. Szerinte legálisak. Szerintem nem.

Ezeknek a tablettáknak meg a töménytelen mennyiségű koktélnak, az év ilyen meg olyan borának, vagy egyszerűen a sörnek a keveredésétől aztán a klubok VIP-szobáiban iszonyatos látomásaim támadtak.

Péter elmesélte, hogy azon a héten, kedden vagy szerdán (szerintem szerdán), miután órákon át némán bámultam az egyik beach-partin a táncoló tömeget, minden átmenet nélkül elkezdtem üvölni: „Mentsétek ki őket, könyörgöm, mentsetek ki őket! El fognak tűnni, így el fognak tűnni!” És azután megint: „Mentsétek ki őket, könyörgöm, mentsetek ki őket!”

Máskor, lehetett akár ugyanez a szerda vagy csütörtök, egyszerűen elsírtam magam és női neveket kiabáltam, meg azt: „Nagyon kérek, segíts!”

Egy taxiban nem voltam hajlandó elárulni, hogy hová akarok menni, állítólag csak azt kiabáltam: „Csak el innen, csak el innen!” Kínos jelenet volt, bár én másnap, amikor már a harmadik szemtanú mesélte el a dolgot, azt mondtam, hogy ez félreérthetetlen jele az újrakezdésnek.

Azon a héten, ha éppen el tudtam aludni, és nem valamelyik túlélőshow adásait vagy ismétléseit néztem a tévében, rosszakat álmodtam, hogy aztán kétszeresére gyorsult pulzussal ébredjek.

Végül, ha késve is, de aláírtam a beadványt. Szóval én megtettem a kötelességemet, de állítólag elkéstünk, és ezért bizonyos engedélyek, hozzájárulások és egyéb, az ügy szempontjából fontos dolgok késedelmet szenvedtek, ami miatt meg ideges lett az ügyfél, és kártérítést követelt az irodától.

Végül találtak a megbízási szerződésünkben valami apró betűs részt, amely szerint az iroda felelőssége erre az esetre nem terjed ki. Legalábbis ezt hitték el az ügyféllel.

Most meg itt ez az ügyvéd az üvegfal mögött, biztonsági őrökkel, HR-menedzserrel, informatikussal, belépőkártya, mobil, mindenféle kódok és számítógép nélkül.

Az ügyvéd újra rám néz. Az arca nyugodt, érzelemnek nyoma sincs rajta. Tudja ő, hát persze, hogy tudja, hogy nem hibázott. Ő mindent megtett annak érdekében, hogy aláírassa velem azt a beadványt, és mindent megtett az ügy meg az iroda sikere érdekében. De hát mit lehet tenni. Hiába nem írtam alá időben azt a beadványt, engem nem lehet kirúgni. Partner vagyok. Azután igazgatóhelyettes leszek, és ha nagyon igyekszem, úgy negyvenöt éves koromra már én vezetem valahol az egyik irodát.

Elmosolyodom, amikor a jövőmre gondolok. Továbbra is reggelikre, ebédekre, vacsorákra fogok járni. Továbbra is a cég fizeti a számlákat, ahogy a taxik számláit is, amelyekkel ezekre a mindig fontos üzleti ügyben megtartott reggelikre, ebédekre és vacsorákra járok. Gyakran részegen távozom, és még akkor sem haza.

Nincs lelkiismeret-furdalásom, hiszen csak azt teszem, amit minden partner megtesz az összes hozzánk hasonló az irodában, akik rendületlenül eljárnak ezekre a reggelikre, ebédekre és vacsorákra. Persze, ha éppen jobb programunk nem akad, hát beülünk az értekezletre, ahol ilyesmiket mondunk: „Jobban át kellene gondolni a konstrukciót!”, vagy „Mutassák meg a pénzügynek is!”, vagy „Csak a szakvélemény birtokában tudunk nyilatkozni!”, vagy „Egyelőre húzzuk az időt, azután majd meglátjuk!”, vagy „Egyeztessenek más osztályokkal!”, vagy „A megbízónk érdeke nem ezt diktálja!”, a leggyakrabban meg ezt: „Nem koherens!”

Az ügyvéd persze ismeri már a rendszert. Biztos vagyok benne, hogy ezért nem is tiltakozik, és nem fenyegeti perrel az irodát. Amit egyébként meggyerne. Nem nevezi meg a felelősöket, nem mutat rá a hibámra meg többi partnerére meg még mit tudom én, hogy kiére. Nem kezd el zsarolni a végkielégítésével kapcsolatban.

Megint integetek neki. Visszaint. Elmosolyodik. Az unatkozó biztonsági őrök erre megelevenednek, és látom, hogy gyanúsán méregetnek.

– Nem semmi, hogy milyen jól viseli – töri meg a csendet Péter.

– Tényleg nem semmi – helyeselek, és közben megigazítom a nyakkendőmet.

– A helyében én nem lennék ilyen nyugodt. – Bólintok, mielőtt folytatnám. – Teljesen kilennék, az biztos.

– Én is – mormogja Péter –, teljesen.

Amikor az ügyvéd a két biztonsági őr és a HR-menedzser kíséretében kilép az irodából, még mindig ott állunk Péterrel. A HR-menedzser idegesen köhög, látszik rajta, mennyire zavarban van, ezért csak annyi telik tőle: – Minden rendben ment. – Megint köhög és otthagya bennünket az ügyvéddel meg a két biztonsági őrrel, akiken látszik, hogy már nagyon unják az egészet. Lazán intek nekik, hogy elmehetnek, mert egyedül akarok maradni az ügyvéddel.

Szeretnék mondani neki valamit, valamit, amitől jobban érzem magam. Az is lehet, hogy el akarom magyarázni neki, hogy nem történhetett másként, vagy elmesélni neki azt az elkefélt hetet, vagy egyszerűen bocsánatot kérni. Felajánlani, hogy segítem a családját, hiszen most, hogy őt kirúgták, éhezni fognak. És szeretném átvállalni a hiteleit, mert állás és kereset hiányában nem tudja törleszteni őket, és a fia vagy lánya (közben eszembe jut, hogy azt sem tudom, van-e egyáltalán gyereke) taníttatását finanszírozni.

Az örök nem mozdulnak. Az egyikük a szabályzatról magyaráz és a biztonsági előírásokról. Az ügyvéd közben úgy tesz, mint aki nem akar velem jönni, mint aki már nagyon várja, hogy kívül legyen az irodán, lezárva ezt a kínos helyzetet. Aztán végül mégis bólint, és én biztos vagyok benne, hogy boldog, mert maradhat még egy kicsit.

Megérttem. A helyében én is így éreznék. Ez volt az otthona már azelőtt is, hogy én idejöttem, és persze az előtt, hogy az a végzetes beadvány elkészült volna. A beadvány, amelyről annyi kérés, szóbeli és írásbeli figyelmeztetés ellenére valamelyik VIP-szobában, étteremben vagy taxiban eldöntöttem, hogy nem írom alá. És persze azelőtt, hogy a konditeremben a személyi edzőm teletömött mindenféle növekedést serkentő hormonnal, amelyektől – meg persze az alkoholtól, amit egész héten sűrűn ráítottam – elkezdtem vizionálni és hülyeségeket beszélni, a névjegykártyáimat osztogatni, és hajnalban, hazafelé az úton taxisokkal barátkozni.

Végül alkut kötök az örökkel. Megegyezünk, hogy nem kell elmenniük, az irodám előtt megvárják az ügyvédet, nekem pedig nem kell felhívnom a biztonsági főnököt.

– De csak tíz percre – mondja a nagyobb darab, és közben szúrós tekintettel a szemembe néz. Azt hiszem, túl sok filmet látott a tévében, és ezek a filmek rossz hatással voltak rá, de jobbnak látom, ha ezt a felfedezésemet nem osztom meg vele. Bólintok. Mikor becsukom az irodám ajtaját, látom, ahogy a folyosó két oldalán, szemben az ajtóval, a két ór tüntetőleg elhelyezkedik.

Amíg az ügyvéd helyet foglal az egyik kényelmes fotelban, gondolatban felkészülök, hogy elmondjam neki; mennyire sajnálom, hogy elveszíti az állását. Igazán nem tehetek róla, mindannyian a körülmények áldozatai vagyunk. Higgye el, az egész egy végzetes félreértés. Én megtettem mindent, hogy mentsem a helyzetet, de a lehetőségeim végesek. Fogja fel ezt az egészet úgy, mint egy jó lehetőséget a megújulásra. Minden vég egyben valami újnak is a kezdete. Irigylem az új kihívások miatt. És végül, végtelenül sajnálom, ha bármiben segíteni tudok, forduljon nyugodtan hozzám.

Az ügyvéd még le sem ül, de már széles mosollyal az arcán elkezd mesélni az állítólagos közös élményeinket. Hirtelen úgy rémlik, Jánosnak hívják. De nem vagyok biztos benne, így csak hallgatom. Ott volt velem két hete az egyik étterem megnyitóján. Nem emlékszem az estére, de ez nálam nem jelent semmit.

Egy másik alkalommal állítólag együtt érkeztünk az egyik klubba, és együtt is mentünk tovább. Megkérdezem tőle, hogy közben mit csináltunk. Azt mondja, hogy semmit, mert mihelyt megérkeztünk, elsodródott tőlem a tömegben, de később találkozott két asszisztenssel az irodából, az egyikkel csókolózott, azután a két asszisztens is csókolózott egymással, amiről fényképet is csinált a mobiljával, de azt most vette el tőle a HR-menedzser, pedig szívesen megmutatná a képeket. Hát ez érdekes, gondolom magamban, mert közben nekem is eszembe jut a két asszisztens, de érdekes módon egyikük sem akart velem csókolózni. Micsoda szemétség volt tőlük, bosszankodom magamban.

Az ügyvéd ártatlan képpel megkérdezi, hogy vissza tudnám-e szerezni a mobilt, mert egy csomó közös képünk van, mindenféle bulikon koccintunk, és mindenféle klassz dolgot csinálunk együtt. Ezt nehezen tudom elképzelni, mert

ezt az alakot egyébként sosem bírtam. És most már tisztán emlékszem arra az estére, és arra is, hogy szándékosan vesztettem el, mert fárasztott. Semmi másról nem tudott beszélni, csak az ügyekről meg az irodáról. Gyorsan megígérem, hogy utánanézek a mobiljának, és felhívom. Nem hiszem, hogy megteszem.

Közben egyre jobban belelendül a mesélésbe, én meg egyre jobban bánom, hogy behívtam az irodámba. Arra gondolok, ha már úgylis kirúgták, hagynom kellett volna a francba, hadd menjen.

Ma még egy rakás dolgom van, figyelmeztetem magam. Meg kell néznem néhány vicces filmet, amelyeket a kollégák küldtek át e-mailen, sms-eket kell küldenem nőknak, akiket a múlt héten ismertem meg, meghatározott időközönként proteinturmixokat kell innom, és be kell vennem azokat a tablettákat, amelyeket a személyi edzőmtől kaptam. Ezenkívül meg kell beszélnem Péterrel és még két lánnyal, vagy akárkivel és még két lánnyal egy vacsorát ma, esetleg holnap estére, valamint fel kell hívnom az edzőmet az új edzéstervemmel kapcsolatban.

A vacsorához még asztalt is kell foglaltatnom a titkárnőmmel valamelyik menő étterembe, jut eszembe.

Az ügyvéd nevetve mondja tovább a történeteket. Ott volt úgy egy hónapja az egyik klubban a Pongó show-n. Én is? A VIP-szobában? Nahát, ez nem semmi. Beszárás. Hogy kerültem oda? Ja, én mindig ott vagyok? Irigyel, de tényleg. Holnap is megyek? Akkor ő is ott lesz.

– Azt hiszem, én nem – felelem neki motyogva, de ő, mintha meg sem hallaná, mint egy gép mondja tovább.

Pongó után egy közös vacsoránkról hablatyol. Halványan dereng a dolog. A vacsorán állítólag rendeltem egy különleges évjáratú bort. Ott volt még velünk két vagy három lány is, és az egyikük, egy Life is poison feliratú topot viselő szőke, bejött neki. Eddig nem merte elkérni a számát tőlem. Nekem megvan, ugye? Nincs?! Nagyon sajnálja, mert szerinte tetszett annak a lánynak. (Szerintem nem.) Ugye? Örül neki, hogy én is így látom. Ja, hogy házas? Istenem, belefér. Nem, nem fél a jövőtől. Biztos, hogy lesz állása. Hogy hol? Hát egy másik ügyvédi irodánál. Állásinterjú? Már volt, úgy két hete, csak nem akart róla beszélni. Kínos lett volna. Persze. Már van szerződése, egy hete írták alá. Nem, még nem kezd azonnal, előbb elutazik egy kicsit pihenni. Hogy hová? Még nem tudja. Talán a Karib-szigetekre. Voltam ott? Tényleg nem?! Pedig klassz hely.

Nem bírok magammal, megkérdezem, milyen céges autót kap majd a másik ügyvédi irodában.

– Szerintem Audit, A6-ost – válaszolja. – De lehet, hogy A8-ast.

Ettől annyira ideges leszek, hogy csak egy mosolyra és egy gratulációra futja.

Amikor az ajtóban elbúcsúzunk egymástól, már eszemben sincs bocsánatot kérni és felajánlani, hogy segítek a családján. Most már tudom, hogy biztosan nem fognak éhezni, és eszemben sincs átvállalni a hiteleit, és egyáltalán nem érdekelnek a gyerekei. Már ha vannak.

– Aztán el ne veszítsék! – mondom búcsúzóul a biztonsági őröknek, akik azonnal két oldalról közrefogják az ügyvédet, és a lifthez kísérik.

Egyedül maradok. Egy ideig kibámulok az ablakon, nézem a többi irodaházat és mögöttük a hegyeket. Olyan az egész, mintha segítséget várnék. Valahol egy

kipufogó durrán. Galambraj száll fel az utcáról, az irodám ablaka előtt repülnek el. Követem őket a tekintetemmel. A hibátlanul kék égen repülőgép húz fehér habos csíkot.

Visszaülök az íróasztalom mögé. Pár perc múlva Péter hív.

– Elment? – kérdi.

– Igen admirális – válaszolom neki, Darth Vader hangját utánozva a telefonba.

E számunkat nyomta és kötötte a Print 2000 Nyomda Kft.

print 2000

NYOMDA KFT. KECSKEMÉT

6000 Kecskemét, Nyomda u. 8.

Tel.: +36 76 501 240; Fax: +36 76 501 249

E-mail: info@print2000.hu

www.print2000.hu

Folyóiratunk megjelenését a Nemzeti Kulturális Alap

Nemzeti Kulturális Alap

támogatja.